Pastor Stopford ser man, at der dog i England findes Præster, der forstaar Kvindesagen og vil kæmpe for den.

Findes der her i Danmark en eneste Præst, der vil tale for Kvindernes borgerlige Ret?

Skærver.

Hvem kender ikke Simon Hamber? — Den Mand, der allerede i en Aarrække næsten daglig har skrevet Artikler i „Aftenbladet", Artikler, der i lige høj Grad har vidnet om Kendskab til de Fattiges Hjem og Sympati for de Lidende.

Simon Hamber sidder inde med en forbavsende Arbejdsevne, thi snart har han sat sig ind i Syerskernes Kaar, deres Lønningsforhold og Levevis, snart var det de ulykkelige Drankeres Hjem, han skildrede, Hustruens Underkuelse og Børnenes forfærdelige Ulykke i saadanne; men altid fornam man det varme Hjerte, der kaldte Samfundets slumrende Samvittighed frem — thi Børnene skulde have Mad, Klæder og Opdragelse, og Arbejde og Penge skulde der skaffes til de Nødlidende.

Men Simon Hambers Artikler viser ogsaa, at han ejer et Væld af Poesi, der kunde have gjort ham til Digter, hvis han havde mere af Kunstnerens Naturel i sig end af Filantropens, der lader sig fæste og stanse og atter stanse paa Vejen. Samfundets Lidelser kan han ikke gaa forbi, han maa dele Nøden og Smerten med den Lidende, og med hele sin varme Følelse kaster han da sit Arbejde i Døgnjournalistikens Trædemølle.

Derfor er hans Julebog „Skærver", som er udkommen paa Mackeprangs Forlag, heller ikke noget Kunstværk, thi Forfatteren har ikke Kunstnerens kolde egoistiske Ro til fornemt at kaste alle dagligdags Opgaver fra sig for uhindret at hengive sig til sin egen Udvikling.

Simon Hamber skriver ogsaa selv i sit Forord:

„Jeg sender dem et Læs med Skærver —
kald ej mit Arbejd for en Kunst;
hvis blot lidt Glæde de erhverver,
da har jeg ikke slidt omsonst."

Og Bogen glæder, thi de smaa Skitser er fortalte simpelt og naturligt. Man kommer til at føle med den lille „Karen", der løber fra det smukke Børnehjem, fra de rene Smaasenge, der staar paa Rad som det hele, som dér er i System, til den fattige Bedstemoder i det smudsige Hjem, hvor hun faar Kaffe og Bolcher og Frihed til Barneløjer. Man føler Gru ved den træffende Skildring af Drukkenbolten i „Den sidste Snaps", og man kender den mørke og uvidende Overtro i „Menneskeblod". Aller kønnest er dog „En Julefortælling", hvor den ene fattige Familje hjælper den anden, saa det vidunderlige hænder, at der, hvor der om Natten havde hersket et trøstesløst Mørke med Graad og Bitterhed, der kom Lys og Glæde Juleaften.

Simon Hamber har vundet Tusinder af Venner gennem „Aftenbladet". De vil købe Bogen. *J. M.*

Kvindelig Fremskridtsforening.

I Mandags indledede Frk. Helene Berg i Kvindelig Fremskridtsforening en Diskussion om forebyggende og opdragende Arbejde for unge Piger. Frøkenen mente, at det som oftest var de daarlige og fattige Forhold, hvorunder saa mange unge Piger levede, der fik dem til at falde, og at man ved at sørge for, at de Unge i Stedet for de usle Hjem og daarlige Fornøjelser fik hyggeligt Ophold, sundere Fornøjelse og passende Beskæftigelse, kunde højne deres Smag og deres Livssyn, saa de ikke stod saa let for Fald.

Despaa talte Frøkenen om sit Hjem i Kaalundsgade, som hun ved egen og private Folks Hjælp havde dannet for at hjælpe fattige, hjemløse Piger.

Hr. Lærer Knudsen var af samme Mening som Frk. Berg, men til et saadant Foretagende krævedes større Midler, end man ad privat Vej kunde skaffe, naar denne Sag skulde vokse sig stor, og det maatte derfor være Kommunens eller eventuelt Statens Pligt at træde til med Penge, naar det, som her, galdt at hjælpe Samfundet.

Hr. Holst imødegik Frk. Berg, idet han mente, at et saadant Foretagende, der var begyndt i det enkelte, ikke vilde bringe Resultater i Forhold til de Kræfter, der blev spildt paa det, man maatte hellere arbejde paa at faa Samfundet ordnet saaledes, at dette Foretagende med mindre Arbejde kunde naa større Resultater.

Fru Meyer var enig med Hr. Holst i dette, men man maatte imidlertid, indtil man kom saa vidt, være de unge Damer stor Tak skyldig, som paatog sig en saa stor og vanskelig Opgave, derved vistes, hvor haardt der lides i mange Hjem, og det blev altsaa en Illustration til Samfundsnøden.

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af **Ida Boy-Ed.**

De tav nu begge stille, og den smukke Fanny tænkte, at hendes Josef var langt mere underholdende end den fine Byherre med Glas i Øjet og moderne Frakke. Endelig saa Doktoren paa sit Uhr og mente, at det var nok snart paa Tiden at komme hjemefter, Fru Mariane havde mindet dem om, før de gik, at Spisetiden var Klokken to, og nu var den allerede halv et.

„Naar vi har gaaet et Stykke, saa drejer vi af fra Vejen og klatrer ned til det store Vandfald, ja, egenlig er det slet ikke stort, eller i alt Fald smalt, men det kaldes det „store" for at skelne det fra Klauren, De ved, der hvor jeg nylig var med —"

Ottilie holdt inde. Mødet med hin sælsomme Mand tyngede med Centnervægt paa hendes Sjæl.

„Før De mig kun, hvorhen De vil. De ser, at jeg nok kan være med til nogle Strabadser."

Ottilie lo saa smaat.

De kom snart til det Sted ved Landevejen, hvor de skulde dreje af. Den vilde Bjergbæk vældede pludselig i en tyk Straale ud fra den stenede Grund lige ved Siden af Landevejen, optog forskellige Kilder i sig og kastede sig, omtrent hundrede Skridt fra sit Udspring, som en stærk Strøm igennem det dunkle Buskads og ned ad den halvfjerdsindstyve Fod høje Klippe, ved hvis Fod den sydede og hvirvlede i et lille Bækken, som Vandet havde udhulet, og larmede ivrigt ned ad den høje Skrænt, for tilsidst at styrte sig i Kochelsøen.

Ved Siden af Vandfaldet førte naturlige Trin i Klippen ned til Vejen.

Doktoren klatrede forsigtig foran, støttende Ottilie for hvert Trin; de kunde ikke tale sammen, thi det brusende Vandfald overdøvede enhver Lyd.

En fugtig Varme slog dem i Møde, da de kom ned, Klipperne rundt omkring var vaade og glindsende.

Hensunken i Tanker forfulgte de begge med stive Øjne Vandfaldets grønlig-hvide Masse, og jo længere de saa derpaa, jo mere syntes det at ligne en omhvirvlende Glasvalse.

Alfred vilde komme med en Bemærkning derover, han vendte sig til Ottilie, aabnede allerede Munden, da han mærkede, at den øredøvende Larm ikke vilde lade hans Ord høres, naar de ikke blev sagt lige ind i Øret.

I det samme saa Ottilie paa ham. Han følte en sand Skræk.

Der laa en saa lidenskabelig Sorg i hendes Blik, men tillige noget andet — han vidste ikke, hvad han skulde kalde det; noget . . . usigeligt tillidsfuldt. Men hvad var det? Der trillede en Taare ned ad Kinden — endnu en — hun skjulte Ansigtet i sine Hænder — hun græd?

(Fortsættes.)

Meddelelser.

Kvindelig Fremskridtsforening afholder Medlemsmøde Mandagen den 27. November Kl. 8½, Vestergade 9.

De samlede Kvindeforeninger afholder Fællesmedlemsmøde Tirsdagen den 28. November Kl. 8½, Østergade 15, med Dagsorden: Kvindevalgretsforeningens Stilling til „Hvad vi vil". Kun Medlemmer har Adgang. Se omstaaende Avertissement.

Nyt. L. Chr. Nielsens Annonce-Ekspedition har komponeret og ladet trykke en Numertavle til Ophængning ved Telefonen. Meningen med Tavlen er, at Telefon-Abonnenterne paa denne kan notere de Numre, som de daglig har Anledning til at søge Forbindelse med, hvorved unyttig Spild af Tid undgaas. F. Eks. findes de i Aarets Løb ny tiltraadte Abonnenter ikke i Haandbogen. Numertavlen omdeles gratis til samtlige Telefon-Abonnenter i København og paa Sælland.

Læsernes Opmærksomhed henledes paa Avertissementerne.

AVERTISSEMENTER.

Kvindelig Fremskridtsforening
afholder Medlemsmøde Mandagen den 27. Novbr. Kl. 8½ Aften, Vestergade 9, 1.

FRANSK.
Kursus og Enetimer for Beg. og Viderek.
W. E. Siesbye,
Skindergade 30.

Praktisk Fagskole for unge Piger.
Husholdning—Haandarbejde (35 Fag) 30 Kr. Møblerede Værelser med Kost og fri Adgang til Haandgerningsskolen. 40 Kr.
Colbjørnsensgade 7, St. t. v.